

het hart. — O, toen vader met verpletterde borst aan den kant van den weg lag en de wagenmaker zoo langs zijn neus weg zeide, dat Freek Trommers en Robbert Birren de tijding van vaders ongeluk in het dorp gebracht hadden, vloog als een weerlicht mij de gedachte door het hoofd: Die hebben schuld aan vaders dood, en het was, als fluisterde de satan zelf mij in: Als dat waar is, dan bloed voor bloed.”

Zwaar vielen de sterke knokkels van den jongen boer op de tafel, maar een zachte trek vertoonde zich op zijn sprekend gelaat, toen hij voortging:

„Weet je wat moeder deed op dien vreeselijken dag, toen ze den argwaan in mijn oogen las, even voor men vader thuisbracht? Mijn zusters waren radeloos van smart de deur uitgelopen, en ik was met moeder alleen, toen dwong ze mij, zacht, maar onweerstaanbaar, te zeggen, wien ik verdacht van schuld te hebben aan vaders ongeluk. Ik vertelde haar mijn vermoeden, en terwijl de mannen die vader droegen, reeds in het gezicht kwamen, vroeg moeder mij snel: Wat zul je doen, Idze, als het eens blijkt, dat ze werkelijk schuld hebben aan vaders ongeluk? En toen heb ik eerlijk geantwoord, dat ik hen beiden zou vermoorden. Luister goed, mijn jongen, heeft moeder toen tot me gezegd, zul je straks God op je knieën bidden om hulp en kracht in den strijd tegen den duivel der wraakzucht, die je ziel zal aanvallen en je hart zal vervullen met gedachten aan bloedige vergelding? 't Zal je verderf zijn, als je in dien strijd, waarin slechts het gebed kan helpen, het onderspit delft.”

(Wordt vervolgd.)

TER GEDACHTENIS.

Het uitnemende boek van den heer S. Coolsma over wijlen Ds. J. de Liefde — dat reeds lang herdrukt zou zijn, waren de tijdsomstandigheden maar gunstiger — heeft opnieuw de aandacht gevestigd op den prediker en zijn arbeid. Gaarne voldoe ik dan ook, als een die De L. nog persoonlijk gekend heeft, aan de vereerende uitnodiging, om in „Timotheüs” nog eens over hem te spreken nu en dan. Ik voeg er echter bij, dat hetgeen hier volgt ten deele door mij geschreven werd een veertig jaar geleden, betrekkelijk kort na De Liefde's dood.

Ds. J. de Liefde, de schrijver van zoovele uitnemende boeken, zoowel voor de jeugd als voor volwassenen, en o.a. stichter van de vereeniging „Tot Heil des Volks,” was een man, die aan innige vroomheid groote geleerdheid en bijzondere scherpzinnigheid en geestigheid paarde. Uit de dagen mijner jeugd herinner ik mij hem nog zeer goed, en gaarne erken ik, aan hem veel te danken te hebben, niet het minst wat betreft de kunst van schrijven en vertellen.

De Liefde had een soms zeer eigenaardige wijze van doen. Zijn opgeruimd, levendig karakter maakte hem bemind. Van scherts hield hij.

Eens ontmoette hij een oud, hem bekend heer, een uiterst kalm, bedaard man, die juist van een tochtje naar Duitschland was teruggekeerd.

„Ik begrijp niet, mijnheer,” zoo sprak De Liefde tot hem, „hoe iemand op uw jaren nog zoo hartstochtelijk kan zijn!”

„Ik hartstochtelijk!” riep de ander verbaasd, „wat bedoelt gij?”

„Wel, hebt ge dan niet pas een tocht naar de Harts gedaan?” vroeg De Liefde lachend.

Een andermaal bezocht hem een jongmensch, die tevens als broeder in den Heer den predikant lief was. Bij het heengaan reikte de jonkman hem de hand. Doch De Liefde weigerde die. Verwonderd en verlegen vroeg de ander de reden.

„Waarde vriend,” sprak De Liefde, „laat deze les u van nut zijn. Als een jonkman bij een oudere komt, past het hem te wachten, tot hem de hand gereikt wordt, en niet die aan te bieden. Een Christen moet weten wat voegt.” De jonkman — hij is thans reeds in den hemel — is later huisvader geworden. De ontvangen les heeft hij nooit vergeten.

Eens was De Liefde geroepen een vergadering van vrienden te leiden, bij welke samenkomst meermalen een psalm zou worden gezongen. Ongelukkig liet de organist zich wachten. Men begon, doch hij verscheen niet, en er was niemand om hem te vervangen. Gelukkig was De Liefde een uitnemend muzikkenner, gelijk zijn werken trouwens bewijzen. Wat deed hij? Hij gaf den psalm op, las dien voor, en sprak toen: „Onze organist is een weinig doof, maar ik zal hem waarschuwen.”

Met eenmaal verliet hij zijn voorzittersplaats, en verdween langs den trap van het orgel, dat een oogenblik later begon te spelen. Toen het lied gezongen was, keerde de president terug. Slechts enkele aanwezigen wisten wat er eigenlijk gebeurd was.

De Liefde was een groot man, maar had ook zijn gebreken, die menschelijkerwijs oorzaak zijn geweest van veel rampspoed in zijn leven. Hem ontbrak het vermogen om door te zetten. Hij stichtte of begon zeer veel en velerlei, maar na een poos had hij de handen er afgetrokken en liet het werk aan anderen over, terwijl zijn tijd en krachten weer door andere dingen in beslag werden genomen. Zoo verliep zijn Evangelisatie, kwiende zijn gemeente en kwam „Tot Heil des Volks” onder beheer van anderen, schoon vrienden. Zoo bleef zijn prachtige „Algemeene geschiedenis” onvoltooid, en ontbrak aan zijn „Vaderlandsche geschiedenis” vele jaren het laatste deel. Zoo liep veel goeds te niet. Er was te weinig stuur.

A. J. H.

Peper en Zout

Christus komt. 1)

Ziet, Christus komt! En... Christus is gekomen,
En heeft het leven aan drie spotters plots ontnomen.
Gij ongelovige, uit twijfel of uit trots,
Zie in dit strafgericht de vinger Gods.

Weersgesteldheid.

Een boer, die 'k vroeg, verlangde zeer naar regen,
Een tweede had, om 't hooi, daar erg op tegen.
Als weersverandering aan menschen lag,
Dan was 't vast oorlog, dag aan dag.

Te uwen laste? 2)

Hebt gij ook kinderen te uwen laste, één of meer?
Neen, Tollenaar, 3) 'k beschouw 'z als Erfdeel van den Heer.
In plaats tot last, zijn ze m'een lust veeleer,
Verander dus uw vraag en zet er lust voor neer.

M. B.

1) De inzittenden der verbrande vliegmaschine te Venlo zouden reclamebiljetten uitstrooien voor een bioscoop-film, getiteld: Jezus komt.

2) Vraag op een formulier voor de belastingen.

3) Belastingheffer.